

Het zachte juk en de lichte last.

Zingen: Ps 100 : 1,2,3 en 4

Lezen : Matthéüs 11 : 20 t/m 30

Zingen: Ps 68 : 6 en 7

Zingen: Ps 138 : 4

Zingen: Ps 119 : 83

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans willen prediken, vindt u in het Evangelie van Matthéüs, het 11e hoofdstuk, en daarvan de verzen 28, 29 en 30.

Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.

Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen.

Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.

Deze tekst behelst: “Een roepstem Gods tot vermoeiden en belasten.”

In de eerste plaats willen we stilstaan bij degenen, tot wie deze roepstem gericht is. Het zijn de vermoeiden en belasten.

In de tweede plaats, waartoe deze roepstem hen en ons dringt: Namelijk om te komen en om Zijn juk en Zijn last te dragen.

In de derde plaats willen wij er op letten, wat Hij aan deze “komenden” belooft. Hij zegt namelijk, dat Hij ze dan rust zal geven. Rust voor hun ziel!

Dus: Gods roepstem tot vermoeiden en belasten.

Job zegt in Job 14 het eerste vers: “De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen en zat van onrust.” Zat van onrust! En dat geldt voor een mens, van een vrouw geboren. Dat geldt voor ons allen, want er is geen mens die niet van een vrouw geboren is. Dat noemt Job het deel van alle mensen: Kort van dagen, zat van onrust. Genoeg, zat, te veel, we kunnen het geen van allen aan. Hoe komt dat toch? O, dat kort van dagen, we zien het voor onze ogen en we bemerken het in ons aller leven. “Het leven gaat snel,” zeggen we tegen elkaar. “Wat gaat de tijd toch hard,” zo zeggen we elke keer als we elkaar ontmoeten. Wat worden we toch oud als we onze kinderen zien en sommigen als ze hun kleinkinderen zien. De tijd gaat snel. De mens leeft kort. Maar is ook zat van onrust! Hoe komt dat toch? Ach geliefden, dat komt omdat we niet aan het doel van ons leven toekomen. Dát maakt ons zo moe. Want als wij arbeid verrichten waar we het nut van zien, waar we ons geluk in vinden of waar wij het oog hebben op het welslagen van de uitkomst, dan mogen we wel eens hard moeten werken en dan

mogen we ook wel eens ingespannen bezig zijn, maar dan mogen we niet zeggen, dat we door die arbeid zat worden van onrust, dat het te veel voor ons wordt. Integendeel, we willen daar nog steeds méér aan werken. We willen gaarne daar onze krachten en onze kennis aan besteden. Het is onze lust om zo te mogen werken. Maar het is in ons aller leven vaak zo, dat we jagen en slaven en graven en werken zónder dat ons het doel van ons leven duidelijk is. En dát maakt het leven en het werken, ja het leven op zichzelf tot een bedrijf van onrust. Waar we met Job van moeten zeggen: “Zat van onrust.” “Te zat,” want het wordt ons allemaal te veel. Het is ons als de reizigers in de woestijn, die na een lange en vermoeiende tocht in de verte de oase menen gevonden te hebben. En hoe meer ze zich daar heen begeven en hoe vermoeider ze worden, hoe langer de weg wordt, hoe verder het begeerde van hen wijkt, want het was slechts een luchtspiegeling, een “fata morgana.” En dát maakt het leven zo moe!

Daartegenover, zegt nu de Apostel in de brief aan de Hebreëen (Hfst 4:9): “Er blijft dan een rust over voor het volk van God,” want in het midden van al dat voortjagen en van al onze arbeid in deze wereld, blijft er toch een rust over! En dan heeft hij ook eerst gewezen op de strijd en de moeite voor het volk van God. En van die rust spreekt Jezus in deze tekst als Hij zegt: “Komt tot Mij en Ik zal u rust geven.” Ik zal uw ziel rust geven.

Ach, er waren veel mensen in de dagen van de Heere Jezus, die het wel geloofden. Ze bemoeiden zich maar heel oppervlakkig met de dienst van God. Zij beijverden zich niet en ze waren niet bezig om die dienst te volbrengen. En daarom was het ook weinig troostvol voor hen toen Jezus kwam en sprak van een rust, een betere rust. Zij vonden het nogal genoegelijk in deze wereld. Zij hijgden niet zo. Ze dachten van zichzelf dat ze al aardig tot het doel gekomen waren. Dat kan natuurlijk ook. We kunnen tot die mensen behoren die van zichzelf menen dat ze het er aardig goed afgebracht hebben in dit leven en dat God over ons niet veel te klagen heeft. Dat Hij toch eigenlijk wel dankbaar mag zijn, dat Hij nog zulke mensen heeft, zoals wij zijn. Die heus niet tot de “beroerdesten” behoren en heus niet tot de “gierigsten” en heus niet tot de “luien” behoren. Die heus niet tot de “goddeloosten” behoren, die toch echt nog veel doen en laten voor de Heere. Het is waar, dan zullen we misschien wel klagen over lichamelijke vermoeidheid, maar dan zullen we weinig bemerken van een vermoeidheid van onze ziel. Dan zullen we niet beseffen, wat het betekent als Jezus zegt: “Komt tot Mij en Ik zal u rust geven.”

Maar er waren in Zijn dagen ook anderen, en die zijn er nu ook. Dat zijn mensen, die hebben zich het Woord van God wel aangetrokken, die hebben zich wel onder dat Woord van God gesteld en die hebben de eis van dat Woord op hun ziel gevoeld. Er waren toen ook mensen, die hebben geloofd, dat de oversten van het volk in de uitlegging van de inzettingen des Heeren de waarheid spraken. Ze hebben zich onder die inzettingen geschaard en hebben getracht naar hun beste weten en kunnen die weg van God te mogen

gaan, zoals hun leidslieden hun voorschreven. Maar naarmate zij zich bogen onder hetgeen hun verkondigd werd, is ook de rust van hun ziel geweken. Want het was in de dagen van de Heere Jezus zo, dat de dienst van God een harde dienst geworden was. Een zeer wettische en een zeer gestrenge dienst, waaronder de mensen ontzaglijk veel moesten doen, ontzaglijk veel moesten geven en ontzaglijk veel moesten verloochenen. Er werd echter niet bij gezegd, hoe ze deze dienst konden volbrengen. Hun werd niet verteld, dat al hetgeen God van hen eiste, ook door God gegeven was. En dan wordt de dienst van God ontzaglijk moeilijk. Ja, dan bestaat de dienst van God erin zoals zo vele mensen er tegen aan kijken. Die zeggen: "Jullie! Je zit op zondag in de kerk, je moet naar de kerk en je moet naar de catechisatie en je moet in de bijbel lezen en je moet bidden. En je moet zo veel leren en je mag dit niet en je mag dat niet. Nee, dat kan ons niet bekoren, hoor. Als je zo moet leven dan kun je net zo goed dood gaan." Dat zijn mensen, die zien alleen maar wat God eist en hebben nog nooit gezien wat God geeft. Zo zijn er bij ons ook mensen. Die vinden het toch maar moeilijk, hoor. O zeker, ze zouden het niet graag overslaan om naar de kerk te komen. Ze zouden het niet graag overslaan om te leven zoals hun vaders geleefd hebben om in de bijbel te lezen en te leren, wat daarin geschreven staat. Maar ze vinden het toch maar moeilijk. Er zijn tijden dat ze zeggen: "Zijn die mensen nou niet gelukkiger, die nergens van af weten. Ik weet wat in de bijbel geschreven staat, ik weet wat God daarin vraagt. Maar ik weet ook, dat ik het niet volbrengen kan. En dat maakt mij nu juist zo moe." Ja, zo was het in die dagen. En dan wordt een mens soms meer vermoeid van hetgeen hij niet gedaan heeft dan van hetgeen hij wel gedaan heeft. Dat hebben we in het natuurlijk leven ook wel eens. Als de week voorbij is, dan kun je soms wel eens meer vermoeid zijn van hetgeen dat je nog doen móet. Dat kan je soms nog meer naar beneden drukken, dan de last van hetgeen je al gedaan hebt. Zo is het in het geestelijke nu ook. Er kunnen soms veel dingen door je gedaan zijn, maar dan blijft er altijd nog zo ontzaglijk veel te doen waar je van zegt: "Heere, daar kom ik gewoon niet aan toe, dat heb ik niet bereikt. En als ik dat niet bereikt heb, dan is mijn werk niet af. Dan is mijn werk niet goed, dan is mijn werk niet zo, dat Gij er het stempel van Uw goddelijke goedkeuring op kunt zetten." En geliefden, dat is een bange worsteling. Die worsteling van: "Doe ik wel genoeg, heb ik het wel volbracht, ben ik wel getrouw genoeg geweest?" Wat kan dat in sommiger leven een vermoeidheid geven. Wat kan het onze ziel belasten, als we alleen die kant maar zien van de dienst van God. Alleen maar zien wat God vraagt; wat God eist; wat Hij gebiedt op straffe des doods. Wanneer we dat alleen maar zien, ach, dan sterft onze ziel onderweg van dag tot dag! Geliefden, die maat kunnen we nooit halen, nooit volmaakt volbrengen, wat God van ons eist. Nu komt Jezus. En Hij ziet die worsteling van het volk. Hij ziet hoe ze vergeefs dag op dag en week op week hun offers brengen, de geboden onderhouden, luisteren naar de nauwe inzettingen van oversten en

schriftgeleerden. Hij ziet hoe ze bezig zijn, om als het ware de hemel te beklimmen, hoe ze als hemelbestormers zich tot het uiterste inspannen, maar steeds weer teruggeworpen worden op zichzelf. Jezus ziet dat en Hij is innerlijk met ontferming over de schare bewogen. Want Hij ziet dat ze wel vele “leermeesters” hebben, maar ze hebben niet vele “herders.” Ze hebben niet vele “vaders.” Ze hebben wel gestrenge pedagogen, die zeggen: “Zó moet het, zó eist God het, zó zul je het volbrengen.” Maar ze hebben niemand, die ze bij de hand vat om ze nu ook te leren wat ze doen moeten. Er is niemand, die hen kracht geeft om het te volbrengen. Er zijn er wel die de wateren aanwijzen, maar er is niemand die hen brengt aan de wateren. En daarom is Hij over zulk een vermoeide en belaste schare bewogen. En daarom verheft Hij Zijn stem temidden van Zijn volk en Hij roept ze terug. Hij roept ze tot omkering. Dat zit in dat woord: “Herwaarts.” Dat betekent: “Keer om! Komt herwaarts, zie toch niet langer en hoor toch niet langer en leef toch niet langer in hetgeen waar ge tot nu toe in leefde en waar ge tot nu toe in hoorde. Maar kom, o kom tot Mij!” Daartoe is het nodig om om te keren! Om te keren van levenshouding, van doel, zowel in ons oor als in ons verstand en in onze wil en in onze hartstochten. “Om te keren” wil zeggen: Los te laten, datgene waar we het zo lang mee geprobeerd hebben en waar we het niet door tot stand kunnen brengen. En ons te keren tot Hem, Die zegt: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.”

Ja, zegt ge, had de Heere nu maar gezegd: “Komt herwaarts tot Mij, allen, en Ik zal u rust geven.” Maar Hij voegt er dan toch maar tussen: “Allen, die vermoeid en belast zijt.” En dan gaan we redeneren en theologiseren en dan zeggen we: “Je moet dan toch maar eerst een vermoeide en een belaste zijn.” Je moet dan toch maar zó en zó zijn, wil dat woord van Christus voor jou van toepassing zijn, wil je “mogen” komen. Dan moet je toch maar eerst een vermoeide en belaste zijn. Ik weet, zo wordt het vaak voorgesteld, ook in de prediking. En, zonder dat al deze beste mensen het weten, leven ze op deze manier toch weer precies in het slop, waarin Pelagius en waarin Arminius de mensen wilden hebben. Want het gaat in de kerk altijd om dit grote punt: Is het nu alléén uit genade of is het uit genade èn werken?

Doet God het nu alleen? Worden nu “goddelozen” gerechtvaardigd of worden nu “rechtvaardigen” gerechtvaardigd? Moet ik nu eerst een eindje op de weg komen en helpt God me dan verder? Of daalt God af tot de verlorenheid, waarin ik terecht gekomen ben en neemt Hij mij, zoals ik ben? Hoe is dat nu eigenlijk? Want hier staat het dan toch maar: “Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt.” Ach geliefden, dat vermoeid en belast zijn dat Jezus hier noemt, is niet een voorwaarde waaraan wij voldoen moeten aler wij tot Hem mogen komen. Maar hier constateert de Heere Jezus hoe wij zijn! Of wij het voelen of niet. Ik heb straks gezegd, er zijn óók mensen die voelen het niet en die gaan natuurlijk niet naar Jezus. Als je denkt dat je het er aardig goed afgebracht hebt, o dan heb je geen behoefte

om geholpen te worden. Maar er zijn ook mensen die gevoelen het omdat ze het getracht hebben. Omdat ze de eis geloven, maar de genade niet zien! Dan wijst Jezus hier die mensen aan, en Hij wijst ook de positie aan waarin zij verkeren. Dus let goed op! Dit is geen eis die Jezus stelt, dit is geen gebod. Jezus zegt niet: Nu moet je eerst maar eens zorgen dat je een vermoeide en een belaste wordt en dat Ik dan tegen jullie zeg: “Komt tot Mij.” Nee, Hij zegt tegen deze mensen en daarin ook tegen ons: “O, vermoeide en belaste!” En daarmee wijst Hij aan, wat wij zijn.

O zeker, ik stem het u van harte toe: Nooit zal iemand tot Jezus komen, tenzij dat hij vermoeid en belast is. Want de “gezonden” hebben de medicijnmeester niet van node. Maar u moet onderscheid maken tussen de weg waarin zondaren tot Jezus komen en tussen de eis die God aan zondaren stelt om tot Hem te komen. En dan zeg ik: Dan is het geen eis! Dan moet u niet opnieuw die berg zien te beklimmen door uzelf te onderzoeken en door met uzelf werkzaam te worden of u dan toch wel zulk een vermoeide en zulk een belaste zijt. En of u wel zo veel vermoeidheid en zo veel belastheid kent, dat Hij u zou willen aannemen en Hij u welkom zou willen heten. Neen, op deze wijze keert u het Evangelie weer precies om en wordt u weer precies op u zelf teruggeworpen. En dan zijt ge zonder dat ge het weet weer bezig met de wet in plaats van met het evangelie. Ge moet u door het woord van de Heere Jezus laten gezeggen en ge moet bij uzelf zien: “Ja, Heere, wat het volk van Israël daar deed, dat doe ik ook. Ik ben ook altijd maar bezig om onder de indrukken van Uw waarheid het zo goed mogelijk te doen maar ik ga er dood onder! Ik ben zat van onrust en moe van al die preken horen en ik word moe van al het bidden en van al het denken om zalig te worden.” Ach geliefden, dat zit niet in het prediken, dat zit niet in het Woord van God, dat zit niet in het samenkomen van de gemeente en in hetgeen wat ge leest, maar dat zit in u! U let alleen maar op die ene zijde van het Woord van God. Inderdaad, dan is het een last. Dan zijn het regels die ge tot in eeuwigheid niet volbrengen kunt. Maar ziet, vrienden, onze trouwe Ontfermer, de Heere God, die zegt in dit Woord niet alleen, wat Hij van u eist, namelijk onderhouding van Zijn geboden, volmaakte lust tot Zijn dienst, maar Hij zegt: “Al wat u ontbreekt, dat schenk Ik, zo gij het smeekt, mild en overvloedig.” Dat predikt de Heere ook hier in deze tekst. Hij zegt: “Komt herwaarts tot Mij. Laat los, wend u naar Mij toe, volg Mij.” Dat was het juist, wat die jongeling niet wilde, die aanvankelijk tot Jezus gekomen scheen te zijn. Want hij zegt: “Goede Meester, wat moet ik nog meer doen? Ik wil U dienen, ik wil U volgen waar Gij ook heen gaat.” Dan zegt Jezus: “Verkoop hetgeen dat ge hebt en geef het de armen en volg Mij, neem uw kruis op en ge zult een schat hebben in de hemel.” En als hij dat hoorde, ging hij bedroefd heen. Hij kon het niet, omdat hij die twee kanten van de zaak niet zag, namelijk heengaan en verkopen al wat je hebt en Mij volgen. Hij zag het nut er niet van in. Hij doorzag het niet. Hij was zo verblind in zijn verstand, dat hij dat niet als het

waarachtige leven zag. En geliefden, als we niet geloven, dat God bereid is om het juk van onze schouders te nemen, we zullen nooit tot Hem komen. Als we niet zien, dat de zaligheid is gelegen in de gemeenschap met God, we zullen de wereld nooit loslaten, nooit! Als we niet zien dat in het volgen van Jezus het eeuwige leven is, zo zullen we nooit in hartelijke boetvaardigheid vaarwel zeggen, waar we tot nu toe ons vertrouwen op gesteld hebben. Calvijn heeft het reeds gezegd, en ik zeg het nog eens en met nadruk: “Niemand kan de ware boetvaardigheid beoefenen, tenzij hij bekent het eigendom Gods te zijn.” Dat wil zeggen, als een mens niet ziet, dat God goedertieren over hem opstaat en dat God het niet aangelegd heeft op zijn ondergang, maar dat Hij hem met Zijn weldaden en met Zijn zegeningen omringt, dan zal een mens zich nooit tot God keren. Hij zal ook nooit die hartelijke en diepe spijt en dat innerlijke berouw hebben over de zonde, dat alleen maar voortkomt uit het gezicht van de weldadigheid en van de barmhartigheid Gods, tegen welke hij zo zwaar en zo menigmaal overtreden heeft.

En nu zegt Jezus: “En Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.” De Heere Jezus roept hier mensen □ vermoeiden en belasten □ opdat ze onder Zijn juk zouden komen. Ja maar, is dat nu niet precies het tegenovergestelde van waar het ons om te doen is? Nu spreekt de Heere Jezus notabene ook weer van een juk. Hij toch zegt: “Nu moet je bij Mij onder het juk komen.” Is dat nu juist niet de reden, waarom zovelen de dienst van God schuwen, ja zelfs verafschuwen? Worden we niet vaak verweten zwartkijkers te zijn, zwaren, mensen die geen leven hebben, mensen, die nooit eens blij kunnen zijn? Is dat nu juist niet de reden, waarom velen zich met ons niet scharen onder de verkondiging van het Woord van God? Spreekt Jezus hier nu ook weer over een juk? “Neemt Mijn juk op u.” Ja geliefden, dat doet de Heere Jezus nu expres om Zijn dienst te stellen tegenover het juk, tegenover de dienst van de oversten van het volk. Ik heb straks gezegd: Het volk was nauwgezet in de wetten des Heeren onderwezen en er werd op straffe des doods aangedrongen die wetten te onderhouden. Maar nu zegt Jezus: “Komt tot Mij, die vermoeid en belast zijt en neemt dan Mijn juk op u.”

Dat juk, waarvan Christus nu zegt, dat we het op ons moeten nemen, daarvan staat in de Kanttekeningen: Dat is Mijn leer, bestaande zowel in geboden als in beloften. En daar moet u aan denken, als het over het juk van Jezus gaat. Namelijk “Mijn leer”, staat er in de Kanttekeningen. Dat betekent: Het onderwijs dat Ik u geef, hetgeen Ik u voorstel. Maar bestond dan dat juk van de oversten juist ook niet in een leer? Zeker, maar dat was een zeer eenzijdige leer. Dat was de helft van de waarheid en daarom was het geen waarheid. Dat bestond enkel maar in geboden. Maar hier staat in de Kanttekeningen: Bestaande zowel in geboden als in beloften. U komt nooit

tot de volbrenging van de geboden als u de beloften niet gelooft! En u komt nooit tot de hartelijke blijdschap over de beloften, als u de geboden niet aanvaardt. De leer van Jezus bestaat uit twee kanten. O zeker, die leer van Jezus is niet: Ach mensen, er is een vriendelijk God in de hemel, het komt allemaal wel terecht, het is niet zo erg met je zondaar-zijn. Dacht u dat die genadige God er nu een hel op na houdt, waar een massa mensen straks tot in eeuwigheid zullen branden? Ach, hoe kom je er bij om zulke gedachten van God te hebben? Dat was de harde, oudtestamentische gedachte van God, maar de nieuwtestamentische gedachte is toch: God is liefde, Hij is barmhartig, Hij ziet de zonden door de vingers en neemt het zoals het is. Hij zal je niet verstoten. Dat heeft Jezus niet geleerd.

Zelfs in dit hoofdstuk heeft Jezus zeer nadrukkelijk gepreekt: "Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden: Wee u, Chórazin! wee u Bethsáida! want zo in Tyrus en Sidon, heidense steden dus, de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels, dan ulieden. En gij Kapérnaüm! die tot de hemel toe verhoogd zijt, gij zult tot de hel toe nedergestoten worden. Want zo in Sódóm die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op den huidigen dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sódóm verdraaglijker zal zijn in den dag des oordeels dan u."(Matth.11:20 t/m 24)

O, het is niet uit Jezus mond vernomen, dat God de zonde door de vingers ziet, dat er geen oordeel zou zijn. Maar het oordeel zal juist zo vreselijk zijn. Dát zegt Jezus! Dat zegt die allerbarmhartigste Jezus. Het oordeel zal dubbel vreselijk zijn voor degenen, die Zijn stem hebben gehoord en die niét gekomen zijn, die zich verhard hebben onder de prediking van Zijn genade. Die dezelfde gebleven zijn en de wereld en de zonde ten einde toe gediend hebben. Die misschien heel vroom "ja" geknikt hebben, toen de Wet des Heeren hen voorgesteld werd; maar die altijd met een beroep op hun onmacht ten diepste een werelds leven geleid hebben en op maandag aan de wereld gelijk geweest zijn. O zeker geliefden, dat kan gepaard gaan met een toestemmen, dat je bekeerd moet worden. Dat kan gepaard gaan met een toestemmen, dat het zó maar niet gaat! Dat kan gepaard gaan met een toestemmen, dat het een vrij en een soeverein werk van God zal zijn. Maar als u niet gelooft, dat het niet kunnen, het niet kunnen opvolgen van deze eis, uw eigen schuld is, dan zult u er een mens bij blijven, hard van hart. En dan zult u vroeg of laat sterven in uw vijandschap tegen God. Want ge weigert met deze kennis en met deze wetenschap schuldenaar te zijn. Het perst u geen traan uit uw ogen. Het beweegt u nooit om te zeggen: "Weg wereld en weg schatten; ik wil mij begeven onder Zijn zachte juk, of Hij mij aanneemt of niet. Of Hij mij zaligt of niet, maar met de wereld wil ik niet meer leven." Neen, anders probeert u God wat te geven en tegelijk het

verdere van uw leven aan de Mammon te besteden. Gij dient God en de wereld samen! En dat wil God niet. Jezus wil uw hele hart.

Jongens en meisjes, kindertjes, Jezus wil heel je leven. En als je Hem je hele leven niet geeft, dan wil Hij niets hebben. Want Hij weigert een stukje van je leven. Hij weigert een bepaald gebied van je leven. Hij wil je ganse hart! En als er een rest van je leven overblijft, dat zegt: “Ja, maar ik hoef toch niet alles aan de Heere te geven; ik mag toch zeker zelf...” Dan zegt de Heere: “Geef Mij je ganse hart. En anders,” zegt Hij, “dan dien je de Mammon, dan dien je de wereld. Maar bedenk het wel, dan verga je ook met die wereld.”

Dus het juk van Christus is niet zwaar, omdat al hetgeen Hij van u eist, ook tevens Zijn gave is. De Heere eist van u volbrenging van de wet, maar Hij zegt ook: “Komt tot Mij en zie, dat Ik het voor u volbracht heb.” De Heere eist van u dat ge heilig leeft naar al de woorden Gods. Maar tevens zegt de Heere: “Ik ben uw heiligheid. Ik heilig Mijzelf voor u, opdat gij in Mij waarlijk heilig zou zijn.” De Heere zegt: “Ik eis van u dat gij God aanroept te allen tijd.” Maar Hij zegt tevens: “En de Geest bidt voor ons als wij niet meer weten wat te bidden. En Die de harten doorzoekt, dat is God, Die weet welke de mening des Geestes zij, dewijl Hij naar God voor de heiligen bidt.” Dat betekent: Als ik niet meer bidden kan, als ik geen woorden meer weet te vinden, als slechts een sprakeloze begeerte naar God opstijgt, dan is het die Geest, ja, dan is het God zelf, Die mijn hart doorzoekt en weet dat er in mijn hart een begeerte is tot God. Dan bidt die Geest met woorden die ik niet uitvinden kan. Dan bidt Hij voor mij met onuitsprekelijke zuchtingen. Zie je, dat God alles geeft, wat Hij van ons vraagt? Geliefden, dat is Zijn juk. En daarom is Zijn juk nu zo zacht en daarom is Zijn last nu zo licht. Dit maakt het leven niet verdrietig en niet moeitevool. Dat is wel het geval, zoals die oudste zoon het zag. Die zag alleen die éne kant. Die zei: “Mijn vader laat mij werken tot ik er bij neerval. Nou goed, ik zal het wel doen. Want straks gaat hij toch dood en dan is voor mij de erfenis. Dus ik zal wel werken.” Zo sprak de oudste zoon. En als zijn vader hem komt nodigen naar het feest, dan zegt die oudste zoon: “Het is me wat moois, zomaar je goed weg te geven aan die doorbrenger! Mij hebt u nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn.” Zie, dat is de gestalte van de oudste zoon. Moeizaam, hard, wreed. Dan is de dienst van God werkelijk een grimmige dienst voor een grimmig God. Dan moet je altijd op je tellen passen, dan moet je altijd teruggeven wat God van je vraagt. Ja, ik weet het; zo denkt men er soms wel over. Zo durft men het ook wel voor te stellen en dan gebruikt men het Schriftwoord van “nauwelijks zalig worden.” Alsof dat “nauwelijks” bestaan zou in de zaligheid, in de genade van God. Alsof het maar op het kantje af was, dat God me wilde hebben. Zo van: “Nou ja, het gaat eigenlijk niet, maar vooruit, toe dan maar.” Ach nee, geliefden, als er gesproken wordt over dat “nauwelijks zalig worden” en over die “enge weg,” die “enge poort” en over die “smalle weg,” dan is het niet, omdat het hart van God maar op zo'n kiertje openstaat. En dan is het niet, omdat die

genade van God maar zo eng is, dat je er zo geweldig veel voor moet doen, eer dat je daar deel aan krijgen kan. Ach nee, als die weg zo smal is, als die poort zo eng is, als het zulk een nauwelijks zalig worden is, dan is dat omdat ik zo weinig vertrouw, dan is dat omdat ik zo weinig geloof, dan is dat omdat ik met al de vezelen van mijn bestaan zo aan mijzelf vasthoud. Maar naar de mate dat ik kom, dat ik geloof, dat ik mij verlaat, dat ik mij neerwerp, dat ik mij overgeef, naar die mate gaat die poort al ruimer open. En die wateren worden zelfs wateren der zwemming. Dan ligt dat nauwe, dat bijna zalig worden, niet in de barmhartigheid van onze getrouwe God en Vader, en niet in de offerande van onze Heere Jezus Christus, en niet in de dierbare leiding van Zijn goddelijke Geest, maar dan ligt dat in de boosheid van Bethsáida, van Chórazin, van de hardheid van dat volk tot hetwelk de Heere gekomen is als tot de Zijnen, maar die Hem niet hebben willen aannemen.

En dan staat er in het vervolg van de tekst: “En Ik zal u rust geven. Neemt Mijn juk op u, want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht. Dat betekent niet: “Mijn dienst heeft niets te betekenen.” Zo wordt het ook wel eens voorgesteld. Zo van: "Kom tot Jezus en zet al je zorgen aan de kant.“ Je leven is één weg van blijdschap en gezang: "Loof den Heer.“ Alle dagen vrolijk en blij? Ach, geliefden, dat is bedrog. Dat strijdt tegen de ganse bevinding van Gods kerk. Dat is een zeer goedkoop en oppervlakkig christendom, dat zo juicht. Een christendom, dat nooit iets van de diepte van Gods genade verstaat. Als de Heere zegt: “Mijn juk is zacht en Mijn last is licht,” dan bedoelt Hij niet: “Het heeft allemaal niets te betekenen om Mij te volgen. Een kind kan het.” Jazeker, een kind kan het ook. Maar als Hij zegt: “Mijn juk is zacht,” dan betekent dat: “Alles wat Ik van u vraag, hoe moeilijk ook, hoe zwaar ook, de hele weg van strijd, van vele verdrukkingen, van vele tegenheden, van vele moedbenemende omstandigheden, en altijd dat kruis, hoe zwaar ook geliefden, dat is toch zacht.” "Zacht," niet in de zin van “weinig,” maar in de zin van “liefelijk.” Zoals wij bijvoorbeeld van een klein meisje zeggen: Ach, wat een zacht kindje, wat een vriendelijk, wat een zachtaardig kindje. Nu, zo zegt de Heere, zo zijn nu al die kruisen en al die tegenheden en al die golven die over je ziel gaan in het geheel van Mijn dienst, in het komen tot Mij, maar een zacht juk en maar een lichte last. Of niet?

Ja, als u uw gezicht naar de wereld houdt, dan is het zwaar! Maar als u uw gezicht, uw hart, naar Jezus gekeerd hebt, dan is alles wat ons in dit leven overkomt, maar zacht en licht. Dan kunnen we zelfs in onze grootste smarten nog zingen: “Gij hebt mijn rechterhand gevat, Gij zult mij leiden naar Uw raad en daarna zult U mij in Uw heerlijkheid opnemen.” Dan kunnen we de dichter verstaan die gebogen onder het kruis zingt: “Zo reis ik getroost onder het heiligend kruis, naar het erfgoed hierboven, naar het vaderlijk huis.” Zie je wel, dat het juk zacht is. En dan zegt de Heere daar

nog tussen □ en daar wil ik straks nog een enkel woord van zeggen □ "En leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart." Maar we zullen er eerst van zingen uit Psalm 138 vers 4.

"En Ik zal u rust geven. Ja, leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen." Rust in het komen tot Hem, rust hierin, dat "al komende tot Hem," in Hem de rust gevonden wordt. Hoe dan? Wel, als onze ziel verontrust wordt door onze zonden, dan zien we komende tot Hem, dat Hij in de wereld gekomen is, dragende de last van onze ongerechtigheid. Als wij verontrust worden over het "recht van God," over de rechterstoel van de allerrechtvaardigste God, Die richten en oordelen zal, niet naar het gezicht van Zijn ogen en niet naar het gehoor van Zijn oren, maar naar waarheid in het binnenste, want Zijn rieken zal zijn in de vreze des Heeren, dan is er in het komen tot Jezus Christus toch reeds een rust als we zien, en voorzover we zien, dat Hij in die toorn van God gestaan heeft, dat Hij het offer heeft gebracht en de stroom van Gods ongenoegen over de zonde tegen Hem aangeslagen is, als tegen de rotssteen, waarop het huis onzer hope gebouwd is. O, dan zien we, dat die rotssteen het uitgehouden heeft, want Hij is staande gebleven in die bange verzoeking, in die schrikkelijke toorn, in dat goddelijk ongenoegen. Dan vinden we rust ook ten opzichte van de toekomst. Dan behoeven we ons zelf niet door dit leven te leiden. Dan weten we komende tot Hem, dat Hij, die in de bangste ure, die de wereld ooit doorleefd heeft, ons vasthield, toen Hij wegzong in de toorn van God, ons nu niet verlaat, nu Hij triomferend gezeten is aan de rechterhand van de Vader. Als Jezus toen aan mij dacht, toen Hij hing te sterven aan het kruis, zou Hij me dan nu vergeten? Nu Hij al de tijd heeft - ik zeg het met eerbied op menselijke wijze - nu Hij al de tijd heeft om zich bezorgd te maken over Zijn schapen? En Hij al de middelen in Zijn hand heeft als de verhoogde Koning, zou ik me dan in Zijn leiding niet veilig weten? En zou ik mij dan aan Zijn liefde niet kunnen overgeven? Zou mij dan iets ontbreken en zou iets mij scheiden van de liefde van God, welke is in de Heere Jezus Christus? Ja, zegt iemand ten laatste, maar Hij is nu in de hemel en ik ben nog op de aarde. Hij is nu met eer en heerlijkheid bekroond. Hij wandelt niet meer onder ons gelijk Hij deed toen Hij de hand der kinderen nam, toen Hij hen troostte en hen zegende. Toen Hij de bedroefden tot een Vader was en toen Hij de Herder der schapen was, Die het verlorene zocht. Jezus zegt toen en nu: "Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart." Hier bedoelt de Heere niet, dat Hij van ons vraagt: "Mensen, wordt toch eens wat ootmoediger en wordt toch eens wat nederiger." O zeker, dát is ook de gave van God, maar dat staat hiér niet. Hier zegt de Heere: "Mensen, leert nu van Mij, dat Ik zachtmoedig ben. En, dat Ik nederig van hart ben."

Wat is dat, zachtmoedig?

Pas op, hoor, dat u weekheid en halfheid en al die zachtheid, waarin de zonden door de vingers gezien worden, niet verslijt voor zachtmoedig. Dat heeft niets met zachtmoedigheid te maken. Dat geldt ook niet voor een man met een aangeboren zachtmoedig karakter. Maar zachtmoedigheid is de vrucht van de gemeenschap met God. Ik wil het zo zeggen: Hoe dichter bij God, hoe zachter je hart, hoe zachtmoediger je leeft. En nu is Jezus Christus geboren uit het hart van God. Hij is nedergezonden door de innerlijke bewegingen van Gods barmhartigheid. Nu is er niemand zachtmoediger dan Jezus Christus. Hij zegt: "Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben." Dat is een kostelijke zielsgestalte, want de zachtmoedige is tot hulp gereed. De zachtmoedige is tot troost gereed, is tot bewijs van liefde gereed. Is het reeds in het natuurlijke leven, dat zo door de zonde verduisterd is, een voorrecht, als je een zachtmoedig mens mag ontmoeten. Wat kunnen zulken een licht geven in het midden van het gezin en van de plaats waar ze wonen. Wat worden ze door ieder geprezen. Een zachtmoedig mens is een sieraad op de aarde. Maar als dat nu reeds geldt van die natuurlijke zachtmoedigheid, die nog de vrucht is van de algemene genade van God, zodat je zegt: "Wat een zachtmoedige vrouw of een zachtmoedige man." Wat is het dan toch, als we door de genade Gods weer tot die goddelijke zachtmoedigheid mogen terugkeren; om altijd bereid te zijn om zich te geven, om te helpen, om voor haat liefde te vergelden, om in de nood een toevlucht te zijn, hoe dikwijls ook beschaamd uitgekomen. Jezus zegt: "Leert dat nu van Mij. Zo ben Ik en zo blijf Ik." Met andere woorden: "Denk toch niet dat Ik u terug zal zenden. Denk toch niet, dat Ik u straffen zal om hetgeen gij gedaan hebt. Indien ge slechts tot Mij komt, dan zult ge vergeving verkrijgen van al uw zonden, dan zal Ik u helpen en dan zal Ik u redden, want Ik ben zachtmoedig. Mijn liefde vergaat nimmermeer. Mijn kracht is zo groot, duizendmaal groter dan uw onmacht en dan uw zonden." Zegt u: "Ja, maar al mijn ontrouw en al mijn ongerechtigheid!" Ach, groter dan uw zonden, dan uw nood, is uw Redder. Doe dan niet als Kaïn. Vlucht niet voor Hem weg, zeggende: "Mijn zonden zijn groter, ik heb het er zo slecht afgebracht, ik heb God zo lang laten roepen, ik ben reeds zo oud." O, geliefden, dat is de taal van Kaïn. Zo is Kaïn van God weggevlucht. Maar buig u liever met de jongste zoon, met die verloren zoon, aan 's Vaders voeten en beken het: "Ik heb het niet verdiend en ik ben het niet waardig." Maar als U dan op me wacht, als er dan toch een plaats ook voor mij bereid is, als het vaderhart van God dan nog steeds "verlorenen" terugroept met een: "Zie, hier ben Ik, zie, hier ben Ik." O kom dan zo en weet en leert het van Hem. Ook wij hebben het niet in één keer geleerd, dat geldt vooral aan het begin van het levenspad. Ook als we iets van de goedheid Gods gaan zien, denken we vaak nog zo verkeerd van Zijn gestrengheid en van Zijn heiligheid. Nu moeten wij leren, altijd maar opnieuw leren, dat God zachtmoedig is. En dat leren Gods kinderen ook. Naarmate dat ze geoefend worden in de kennis en in de genade van de Heere Jezus Christus, leren ze,

dat Hij zachtmoedig is. Zo zachtmoedig, dat ze op het laatst "zondaren" kunnen zijn, dat ze op het laatst zichzelf niet meer behoeven op te poetsen, om iets aan zichzelf te veranderen. Maar dat ze als "zondaren" zich geheel verlaten op die eeuwige, aanbiddelijke gerechtigheid van het Lam. Een gerechtigheid die Hij teweeggebracht heeft in Zijn bitter lijden en sterven. Er staat: "Dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart." Onze koningin en de koningen zijn heerlijk als ze gezeten zijn op hun troon. Wij hebben dan wel geen echte tronen meer. Maar die oosterse vorsten hadden machtige tronen en kostelijke gewaden en gouden kronen met diamanten bezet. Als wij onze koningin zien voortschrijden naar dat, wat nu nog een troon genoemd wordt, in al haar pracht en statie, dan beeldt zij daarin af de majesteit van God. Want door Mij, zegt God, regeren de koningen en oefenen de rechters gerechtigheid. Maar onze koningin, om nu maar even dat beeld vast te houden, is nog schoner, wanneer zij bijvoorbeeld na de watersnood van 1953 haar laarzen aantrekt en wanneer ze in een boot over de woeste golven de eenzamen gaat troosten, die hun vrouw en kinderen in het watergraf hebben zien ondergaan. Of wanneer ze naar een ziekenhuis gaat, wanneer ze kinderen opzoekt die mismaakt zijn, misvormd zijn, die in allerlei ellende hun levensdagen moeten slijten. Dan zeg je, ja, dan is ze nog schoner. Hoe schoon ze ook is met haar kroon, in het bewijzen van haar grootheid; in het nederbuigen tot degenen die haar hulp zo zeer behoeven, is ze nog groter. Welnu, zo zegt Jezus ook: "En leert van Mij, dat Ik nederig ben van hart." Dat bedoelt de Heere hier mee. Hij is gezeten op Zijn troon. We kunnen nooit te grote gedachten van Jezus Christus hebben. Majesteit en gerechtigheid gaan voor Zijn aangezicht heen. Hij gebiedt Zijn engelen, het zijn gediensstige geesten. Hij zendt Zijn woord uit en ze worden geschapen. Hij maakt van de wolken Zijn wagens en wandelt op de vleugelen van de wind. Zo is Hij schoon, zo is Hij heerlijk. Wie zou niet vrezen voor U. Maar Hij is nòg schoner, Hij is allerschoonst wanneer Hij Zijn troon verlaat, wanneer Hij op deze aarde komt, wanneer Hij om onzentwille arm wordt, wanneer Hij zich geeft tot in de diepte van de godsverlating, wanneer Hij naakt hangt aan het schandhout om te betalen, wat Hij niet geroofd heeft. Ja, zegt Jezus, leert dat van Mij: "Ik ben nederig van hart." Zo mogen de allerverlorensten tot Hem komen. O, als u aan Zijn grootheid en aan Zijn paleis, aan de heilige engelen en aan Zijn gestrengte rechtvaardigheid denkt en aan de glans die van Zijn aangezicht afstraalt, wie zal dan tot Hem naderen? Maar Hij komt ons te hulp. Hij verlaat Zijn heerlijkheid en buigt zich in al onze ellende tot ons neder en Hij zegt: "Komt tot Mij, komt allen tot Mij. Komt herwaarts tot Mij allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. Leert dit van Mij: Ik ben zachtmoedig en Ik ben nederig van hart." En dit lerende zult ge waarlijk rust vinden voor uw ziel. AMEN.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.